

ปัญหาการออกเสียงและการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้นักศึกษาจีน

Pronunciation Problems and Thai Teaching Activities to Chinese Students

เสาวนีย์ ดำรงโรจน์สกุล* และ สุภา พูนผล*
Saowanee Damrongrojsakul and Supa Phunphon

บทคัดย่อ

ปัจจุบันการเรียนภาษาไทยกำลังเป็นที่นิยมสำหรับนักศึกษาจีน ด้วยเหตุที่ภาษาไทยและภาษาจีนมีเสียงที่แตกต่างกัน ทำให้นักศึกษาจีนประสบปัญหาในการเรียนรู้ภาษาไทย จากประสบการณ์การสอนภาษาไทยให้นักศึกษาจีนในระดับต้นพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาการเรียนภาษาไทย โดยเฉพาะการออกเสียงภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจน ซึ่งมีผลต่อการเรียนในระดับที่สูงขึ้น ในบทความนี้ผู้เขียนศึกษาความแตกต่างของเสียงในภาษาไทยและภาษาจีนทั้งด้านเสียงพยัญชนะ เสียงสระและเสียงวรรณยุกต์ ที่นำไปสู่ปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของนักศึกษาจีน และนำเสนอการจัดการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาไทยในแง่มุมที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า และประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยระดับต้นให้นักศึกษาจีน เพื่อประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ตลอดจนช่วยให้ผู้เรียนออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้องและชัดเจนยิ่งขึ้นด้วย

คำสำคัญ: ปัญหาการออกเสียง การจัดการเรียนการสอน ภาษาไทย นักศึกษาจีน

Abstract

Learning Thai is becoming popular among Chinese students. Since Thai and Chinese have different sound units, which cause problems for Chinese students. The experience of teaching Thai to Chinese students. Chinese students have problems learning Thai especially pronunciation problems that affects higher level learning. In this article, the authors analyze the differences of sounds in Thai and Chinese in terms of consonants, vowels and tones, which lead to problems of Thai pronunciation by Chinese students. Plans to organize Thai language teaching and learning activities are proposed as the result of research and experience in teaching Thai to Chinese students for the benefit of teaching Thai language. It also helps learners pronounce Thai language more accurately and clearly.

* คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50000

Keywords: Pronunciation Problems, Teaching Activities, Thai, Chinese Students

บทนำ

ภาษามีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ ทั้งนี้เพราะมนุษย์ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร แสดงความรู้สึกนึกคิดออกมาให้ผู้อื่นได้รู้ และเข้าใจในความต้องการของตน โดยเริ่มจากการใช้ภาษาแม่ของตนในการสื่อสาร ภาษาจึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการอยู่ร่วมกันในสังคม เริ่มตั้งแต่สังคมพื้นฐานคือครอบครัว เมื่อเติบโตขึ้นก็ต้องใช้ภาษาในชุมชน ในโรงเรียน ในอาชีพ และอาจกว้างไกลออกไปในสังคมโลกได้ในที่สุด

ปัจจุบันแต่ละประเทศแต่ละสังคมเห็นความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาที่สองเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน เพราะหากสังคมใดไม่สามารถแปลความหมายของข้อมูลที่ได้รับจากอีกสังคมหนึ่ง ข้อมูลเหล่านั้นก็ไม่สามารถจะนำมาใช้ประโยชน์ได้ สังคมนั้นก็จะไม่มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านสังคม การเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และเทคโนโลยีทัดเทียมกับสังคมอื่นๆ ภาษาไทยนับเป็นอีกภาษาหนึ่งที่ชาวต่างประเทศสนใจและต้องการเรียนจำนวนมาก มีสถาบันการศึกษาทั้งรัฐและเอกชนทั้ง ในประเทศไทยและต่างประเทศต่างเปิดหลักสูตรการสอนภาษาไทยแก่ชาวต่างประเทศ และหลักสูตรไทยศึกษา ซึ่งมีเนื้อหาและจุดเด่นที่หลากหลายแตกต่างกันไป

ภาษาไทยเป็นภาษาที่นักศึกษาจีนเลือกเรียนมากที่สุดในบรรดาภาษาประเทศเพื่อนบ้านจำนวน 5 ภาษา ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาลาว ภาษาพม่า ภาษากัมพูชา และภาษาเวียดนาม ซึ่งมหาวิทยาลัยปักกิ่ง ของจีนได้เปิดสอนภาษาไทยมานานกว่า 40-50 ปี รวมทั้งมหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี มหาวิทยาลัยหงเหอ ที่เปิดสอนภาษาไทยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งมหาวิทยาลัยชนชาติยูนนาน นับเป็นมหาวิทยาลัยที่มีความโดดเด่นด้านการสอนภาษาไทยมากที่สุดในมณฑลยูนนาน ปัจจุบันมีโรงเรียนมัธยมศึกษา 3 แห่งและมหาวิทยาลัยอีก 9 แห่งที่เปิดสอนภาษาไทย มีนักศึกษาจีนที่กำลังศึกษาภาษาไทยอยู่มากกว่า 2,000 คน นอกจากนี้ รัฐบาลจีนยังมีนโยบายให้มหาวิทยาลัยอีก 6 แห่งทั่วประเทศจีนเปิดสอนภาษาไทยเป็นวิชาเอกในระดับปริญญาตรีและสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษาทั้ง 16 แห่ง ในมณฑลยูนนานเปิดสอนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเลือกด้วย แต่มหาวิทยาลัยเหล่านี้สามารถรับนักศึกษาได้ในจำนวนจำกัดทำให้นักเรียนจีนเดินทางมาเรียนภาษาไทยที่ประเทศไทยมากขึ้น (นิภา กุ้งษ์ศักดิ์, 2555: หน้า 124)

ปัจจุบันนักเรียนจีนมีแนวโน้มที่จะเรียนภาษาไทยมากขึ้น และผู้ปกครองชาวจีนยังให้ความสนใจในการส่งบุตรหลานของตนมาศึกษาต่อในประเทศไทย มีนักศึกษาชาวจีนเดินทางเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทั่วประเทศไทยเป็นจำนวนมากทั้งหลักสูตรภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ในสถาบันการศึกษาระดับระดับอุดมศึกษาทั่วประเทศ โดยกระจายอยู่ตามภูมิภาคต่างๆ ทั่วประเทศ ซึ่งนักศึกษาชาวจีนเหล่านี้ส่วนใหญ่เข้ามาศึกษาในหลักสูตรภาษาไทยแต่ต่างสาขาวิชา (สุริยวรรณ เสถียรสุคนธ์, 2554: หน้า 130)

ข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ภาษาไทยได้รับความนิยมจากชาวจีนเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาและเรียนรู้ ซึ่งในการเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองนั้นการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องเป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด เพราะทักษะภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้และแสวงหาความรู้สำหรับชาวจีนที่ต้องการเรียนภาษาไทย ซึ่งความสามารถในการใช้ภาษาไทยเป็นสิ่งที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยการทำการฝึกฝน การเลียนแบบ จนเกิดความคล่องแคล่วและสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

จากประสบการณ์การสอนภาษาไทยระดับพื้นฐานให้แก่ผู้เรียนชาวจีน โดยเฉพาะการสอนฟังพูดนั้นพบว่า การศึกษาเรื่องความแตกต่างของระบบเสียงเป็นเรื่องจำเป็นและสำคัญในการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ถึงแม้ว่าภาษาไทยและภาษาจีนจะมีลักษณะภาษาคำโดด (Isolating Language) และมีหน่วยเสียงพื้นฐานเหมือนกันก็ตาม แต่ในการเรียนการสอนผู้สอนกลับประสบปัญหาในการสอนการออกเสียง ขณะเดียวกันผู้เรียนก็อาจจะไม่เข้าใจหรือสับสนในการออกเสียงเนื่องจากมีอิทธิพลของภาษาแม่เข้ามาแทรกแซง

ดังนั้น หากผู้สอนได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงและการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้นักศึกษาจีน จึงน่าจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนและผู้เรียนในการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ

ปัญหาการออกเสียงของนักศึกษาชาวจีน

หน่วยเสียงพื้นฐานในภาษาไทยกับภาษาจีนมีลักษณะเหมือนกัน คือ ประกอบด้วยเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ แต่มีการออกเสียงบางเสียงที่แตกต่างกันจึงทำให้เกิดปัญหาด้านการออกเสียงของนักศึกษาจีน ได้แก่

ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ

เสียงพยัญชนะที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของนักศึกษาจีนมีทั้งเสียงพยัญชนะต้นและเสียงพยัญชนะท้าย จากการศึกษาเปรียบเทียบเสียงพยัญชนะในภาษาไทยและภาษาจีนพบว่า ภาษาจีนไม่มีเสียงพยัญชนะบางเสียงในภาษาไทย ดังนี้

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบเสียงพยัญชนะต้นในภาษาไทยกับภาษาจีน (สุนีย์ สีสภาพินิจ, 2559:

หน้า 35)

รูปพยัญชนะไทย	เสียงพยัญชนะต้นในภาษาไทย	เสียงพยัญชนะต้นในภาษาจีน
บ	b	-
ป	p	b
ผ พ ภ	ph	p
ม	m	m
ว	w	w

รูปพยัญชนะไทย	เสียงพยัญชนะต้นในภาษาไทย	เสียงพยัญชนะต้นในภาษาจีน
		(เป็นเสียงพยัญชนะกึ่งสระที่ทำหน้าที่เหมือนเสียง /?/ ในภาษาไทย)
ฝ ฟ	f	f
ฎ ด	d	-
ฏ ต	t	d
ฐ ฑ ฒ ถ ฑ ฐ	th	t
ณ น	n	n
ล ฟ	l	l
ร	r	r
ซ ศ ษ ส	s	s, x, sh
จ	c	z, j, zh
ฉ ช ฌ	ch	c, q, ch
ญ ย	j	y (เป็นเสียงพยัญชนะกึ่งสระที่ทำหน้าที่เหมือนเสียง /?/ ในภาษาไทย)
ก	k	g
ข ค ฌ	kh	k
ง	ŋ	(ปรากฏในเสียงสระพิเศษจีนที่มีเสียงพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดคล้ายกับเสียงสระเกินในภาษาไทย เช่น หน่วยเสียง <u>ang</u> , <u>eng</u> , <u>ong</u> , <u>iang</u> , <u>uang</u>)
ห ฮ	h	h
อ	?	(ปรากฏในเสียงสระจีน เช่น a, ai)

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า เสียงพยัญชนะต้นในภาษาไทยที่ไม่ปรากฏในเสียงใดๆ ของภาษาจีนมี 2 เสียง คือ เสียง “บ” /b/ และเสียง “ด” /d/ นักศึกษาจีนจึงออกเสียง “บ” เป็น “ป” และออกเสียง “ด” เป็น “ต” จึงเป็นปัญหาในการออกเสียงให้แก่ นักศึกษาจีน เช่น

เสียงพยัญชนะต้น “บ” ออกเสียงเป็น “ป” คำที่นักศึกษาจีนออกเสียงผิด เช่น

ไปบ้าน	ออกเสียงเป็น	ไปบ้าน
บิน	ออกเสียงเป็น	บิน
บ่อย ๆ	ออกเสียงเป็น	บ่อย ๆ
เสียงพยัญชนะต้น “ด”	ออกเสียงเป็น “ต”	คำที่นักศึกษาจีนออกเสียงผิด เช่น
ดี	ออกเสียงเป็น	ดี
ไปได้	ออกเสียงเป็น	ไปได้
สีดำ	ออกเสียงเป็น	สีดำ

ปัญหาที่พบอีกลักษณะคือ การออกเสียงพยัญชนะต้น “ร” ของนักศึกษาจีนนั้นจะออกเสียงก้ำกึ่งระหว่างเสียง “ร” กับ เสียง “ย” สาเหตุเพราะเสียง “ร” ในภาษาจีนเป็นเสียดแทรก-ก้อง เกิดจากปลายลิ้น เพดานแข็งและลิ้นส่วนกลาง เวลาออกเสียงต้องใช้วิธีม้วนลิ้น ส่วนเสียง “ร” ในภาษาไทย เป็นเสียงลิ้นกระดก-ก้อง เกิดจากปลายลิ้นและปุ่มเหงือก เวลาออกเสียงต้องใช้วิธีกระดกลิ้น (นวลทิพย์ เพิ่มเกสร, 2551: หน้า 150) ดังนั้นเสียง “ร” จึงเป็นเสียงพยัญชนะต้นอีกเสียงหนึ่งที่เป็นปัญหาในการออกเสียงของนักศึกษาจีน

นอกจากนี้ ยังพบว่า คำควบกล้ำ ร ล นักศึกษาจีนจะออกเสียงเฉพาะพยัญชนะตัวแรก เช่น

คล้าย	ออกเสียงเป็น	คล้าย
กลัว	ออกเสียงเป็น	กลัว
พร้อม	ออกเสียงเป็น	พร้อม

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบเสียงพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดในภาษาไทยกับภาษาจีน
(สุนีย์ ลีลาพรพินิจ, 2559: หน้า 38)

พยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดตามมาตรา	เสียงพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดในภาษาไทย	สระจีนที่มีเสียงพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดคล้ายกับภาษาไทย
แม่กง	ŋ	ang, eng, ong, iang, ing, iong, uang, ueng
แม่กน	n	an, en, ian, in, uan, un, üan, ün
แม่กม	m	-
แม่เกย	j	ui (uei), ei
แม่เกอว	w	iao, iu (iou)
แม่กก	k	-
แม่กต	t	-
แม่กบ	p	-

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า ถึงแม้ในภาษาจีนจะไม่มีเสียงพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดเหมือนในภาษาไทย แต่ก็สามารถอาศัยเสียงสระประสมกับสระพิเศษในภาษาจีนมาเทียบเคียงกับเสียงพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดในภาษาไทยได้

ส่วนเสียงพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดที่ไม่ปรากฏในเสียงใดๆ ในภาษาจีนมี 4 เสียง คือ แม่กก /k/ แม่กต /t/ แม่กบ /p/ และแม่กม /m/ จึงเป็นปัญหาของนักศึกษาจีนในการออกเสียงคำไทยที่มีพยัญชนะท้าย “ก ด บ ม” สังเกตได้จากนักศึกษาจีนจะออกเสียงเป็นเสียงพยัญชนะท้ายอื่น คำที่นักศึกษาจีนออกเสียงผิด เช่น

ผม	ออกเสียงเป็น	ผน
จาก	ออกเสียงเป็น	จาด
สมบูรณ์	ออกเสียงเป็น	สงบุน

หรือบางครั้งจะไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย เช่น

สิบลี	ออกเสียงเป็น	ลี
มาจาก	ออกเสียงเป็น	มาจ
เผ็ดมาก ๆ	ออกเสียงเป็น	เผ็ดมาม่า

นอกจากนี้ ยังพบว่านักศึกษาจีนบางคนออกเสียงพยัญชนะท้าย น และ ง สลับกัน ดังนี้

คำที่มีเสียงพยัญชนะท้าย น	ออกเสียงเป็น	ง เช่น
ดลบันดาล	ออกเสียงเป็น	ดลบันดง
เหมือน	ออกเสียงเป็น	เหมือง
คำที่มีเสียงพยัญชนะท้าย ง	ออกเสียงเป็น	น เช่น
ขัดแย้ง	ออกเสียงเป็น	ขัดเยี่ยน

ปัญหาการออกเสียงสระ

เสียงสระในภาษาไทยกับภาษาจีนบางเสียงมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกัน แต่แตกต่างกันที่การประสมคำกับสระเสียงสั้น-ยาว ในภาษาไทยการออกเสียงคำที่ประสมสระเสียงสั้นหรือเสียงยาวมีความหมายต่างกัน แต่ในภาษาจีนการออกเสียงคำที่ประสมเสียงสั้น-ยาวไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำ จึงส่งผลให้เกิดปัญหาการออกเสียงสระของนักศึกษาจีน ดังตัวอย่างการออกเสียงต่อไปนี้

คำที่ประสมสระเสียงยาวออกเสียงเป็นเสียงสั้น เช่น		
แห่ง	ออกเสียงเป็น	เห่ง
การเรียน	ออกเสียงเป็น	กันเรียน
นาที่	ออกเสียงเป็น	นที่
คำที่ประสมสระเสียงสั้นออกเสียงเป็นเสียงยาว เช่น		

ฉัน	ออกเสียงเป็น	ฉาง
เข้าใจ	ออกเสียงเป็น	เข้าใจ
ไม่ใช่	ออกเสียงเป็น	ม่ายช่าย

ปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์

แม้ว่าภาษาไทยมีเสียงวรรณยุกต์ 5 เสียง ภาษาจีนมีเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียง และมีระดับเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกัน แต่ก็ถือว่ามีคล้ายคลึงกัน ปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ไทยของนักศึกษาจีนมักจะพบในคำที่มีเสียงวรรณยุกต์บนอักษรกลางและอักษรต่ำ เช่น

บางคน	ออกเสียงเป็น	บ้างคน
ถึงแม้ว่า	ออกเสียงเป็น	ถึงแม้ว่า
เนื้อ	ออกเสียงเป็น	เนื้อ

จากปัญหาการออกเสียงของนักศึกษาจีนข้างต้น เห็นได้ว่า ความแตกต่างของเสียงพยัญชนะในภาษาไทยและภาษาจีน ความแตกต่างของเสียงสระสั้นและยาวและเสียงวรรณยุกต์ มีผลต่อการออกเสียงและส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน การออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจนนั้นเป็นเรื่องสำคัญ เพราะในภาษาไทยนั้นถ้าออกเสียงคำไม่ถูกต้องชัดเจน ความหมายก็จะเปลี่ยนไปทำให้สื่อสารเข้าใจไม่ตรงกัน

การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้นักศึกษาจีน

การจัดการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาไทยเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นในการแก้ไขปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของนักศึกษาจีน ซึ่งต้องใช้เวลาและการฝึกฝนสม่ำเสมอและถูกต้อง ในขณะเดียวกันถ้าผู้สอนไม่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสม หรือไม่น่าสนใจเพียงพอแล้ว การเรียนการสอนก็จะไม่ประสบความสำเร็จได้ตามที่ต้องการ การเรียนการสอนเรื่องเสียงนั้น ศรีวิไลพลมณี (2545: หน้า 101) ได้กล่าวว่า การเรียนเสียงนั้นจะต้องมีกระบวนการดังนี้ คือ

1. จำได้ (Recognition) คือ ทราบว่าเสียงนั้นเป็นอย่างไร
2. เลียนแบบ (Imitation) คือ การเลียนแบบ พยายามทำให้เหมือน
3. พูดซ้ำๆ (Repetition) คือ การพูดซ้ำหลาย ๆ ครั้ง
4. ท่องจำ (Memorization)

ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยจะช่วยพัฒนาการออกเสียงของนักศึกษาจีนให้ดีขึ้นได้ ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้

1. การสอนออกเสียงควรบูรณาการกับการสอนภาษาทุกทักษะ เพราะการออกเสียงเป็นปัญหาใหญ่ที่สุดของผู้เรียน

2. การเรียนการสอนการออกเสียงต้องค่อยเป็นค่อยไป พัฒนาให้ครบทุกจุด และแทรกสอน ซ้ำ ย้ำ ทวน ตามความเหมาะสม โดยปรับเปลี่ยนสื่อ และกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนทำซ้ำโดยไม่เบื่อ

3. ควรทำบัตรสัญลักษณ์แทนเสียงแยกเป็นเสียงเดี่ยว (เหมือนบัตรตัวอักษร) ไว้สำหรับเล่นเกม ต่างๆ ที่ช่วยให้ผู้เรียนจดจำเสียงหรือสัญลักษณ์ต่างๆ ได้

4. ควรมีกิจกรรมฝึกกล้ามเนื้ออวัยวะในการออกเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย เพื่อให้มีความพร้อม สามารถออกเสียงยากๆ ได้คล่องแคล่ว

5. การสื่อสารจะใช้ภาษาพูดแบบสลับภาษาบ้างในบางครั้ง เช่น ในหนึ่งประโยคจะใช้ทั้ง ภาษาไทย ภาษาจีนและภาษาอังกฤษ แรกๆ ผู้เรียนอาจสับสนอยู่ แต่หลังๆ ผู้เรียนก็เข้าใจสิ่งที่สื่อสาร กับพวกเขา ฉะนั้นการสอนทุกครั้งจะเน้นการใช้ภาษาไทยในการสอน แต่บางครั้งก็จะใช้การสลับภาษา ในการสื่อสาร

6. มีสื่อประกอบในการสอน เช่น บัตรคำ รูปภาพ หรือแม้แต่การใช้ท่าทางของผู้สอนเอง และ เริ่มจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวและใช้บ่อยที่สุด เรียนรู้ได้ง่าย

7. ผู้สอนสามารถทำให้ชั้นเรียนมีชีวิตชีวาได้ ด้วยการใช้นเสียงแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และ ปฏิกริยาโต้ตอบในสภาพการณ์ต่างๆ ทำให้ผู้เรียนเข้าใจ การนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ออกไป และไม่เบื่อหน่ายที่จะฝึกฝนซ้ำๆ เพราะผู้สอนสามารถสร้างความหลากหลายได้

8. ผู้สอนควรทำแผนภาพแสดงอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงไว้ใช้ในการสอนเสียงที่ไม่มีใน ภาษาไทย และควรติดแสดงไว้ให้ผู้เรียนเห็นจนคุ้นเคย

9. เมื่อพบข้อผิดพลาดในการออกเสียงของผู้เรียนให้วิเคราะห์ว่าเกิดจากอะไร ถ้าผู้เรียนจำนวนมากทำผิดเหมือนกันและเป็นความผิดที่สำคัญซึ่งจะส่งผลต่อการเรียนรู้ต่อไป ให้นำมาสร้างกิจกรรม ใหม่ สอนซ้ำจนกว่าจะทำได้

10. การสอนออกเสียงให้ได้ผลต้องทำอย่างต่อเนื่อง เมื่อผู้เรียนเข้าใจหลักและวิธีการออกเสียง แล้ว ควรให้ฝึกฟังกับเทปหรือวีดิทัศน์อย่างสม่ำเสมอ และให้นำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริงด้วย เช่น ให้อ่าน เพลง ชมภาพยนตร์ หรือพูดคุยกับเจ้าของภาษา

ผู้สอนต้องคำนึงถึงคุณลักษณะเฉพาะตัวของผู้เรียนแต่ละคน และควรช่วยผู้เรียนให้สามารถ พัฒนาตนเองได้ (วรพงศ์ ไชยฤกษ์, 2549: หน้า 87) ดังนั้นการสอนออกเสียงให้ชัดเจนเป็นสิ่งจำเป็น และควรใช้สื่อหลายประเภท เช่น ของจริง รูปภาพ แผนภาพ แผนภูมิ สัญลักษณ์ เครื่องหมายต่าง ๆ เทป วีดิโอ มัลติมีเดีย โปรแกรมคอมพิวเตอร์ กิจกรรมการเรียนการสอนก็ควรใช้หลายรูปแบบ เช่น การ สาธิต การใช้แบบฝึก การเล่นเกม การร้องเพลง การจัดการแสดง และการให้ออกาสพูดคุยกับเจ้าของ ภาษา เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการจัด การเรียนการสอนเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากการจัดกิจกรรมการสอนเป็นการถ่ายทอดความรู้ของผู้สอนโดย

ใช้กลวิธีหรือกระบวนการต่างๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ได้รับประโยชน์ และเกิดทักษะตามที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้นการสอนออกเสียงภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีนนั้น ผู้สอนควรเริ่มจากการศึกษาสาเหตุของปัญหาที่แท้จริง โดยคำนึงถึงอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีผลต่อการออกเสียงภาษาไทย ศึกษาปัญหาอย่างถ่องแท้ และแนวทางเพื่อช่วยพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้ดีขึ้น นอกจากนี้ผู้สอนควรเข้าใจจิตวิทยาการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้น่าสนใจ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาไทยด้วยความสนุกสนาน มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา และประสบความสำเร็จจากการเรียนรู้จนสามารถสื่อสารได้ตามจุดมุ่งหมาย

บรรณานุกรม

- นวลทิพย์ เพิ่มเกสร. (2551). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. *วรรณวิทัศน์*, 1 (8), 146-159.
- นิภา กู้พงษ์ศักดิ์. (2555). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ: กรณีศึกษานักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. *วารสารรามคำแหง ฉบับมนุษยศาสตร์*, 31 (1), 123-139.
- วรพงศ์ ไชยฤกษ์. (2549). ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไทยของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. *วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ*, 18 (1), 74-90.
- ศรวิไล พลมณี (2545). *พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. ศูนย์ไทยศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุนีย์ ลีลาพรพิณีจ. (2559). การศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงในภาษาไทยกับภาษาจีน เพื่อประโยชน์ในการสอนภาษาไทยระดับพื้นฐานในฐานะภาษาต่างประเทศ. *สุทธิปริทัศน์*, 30 (93), 33-46.
- สุริวรรณ เสถียรสุคนธ์. (2554). การสอนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาชาวจีน: สภาพ ปัญหา และแนวทางแก้ไข. *วารสารมนุษยศาสตร์*, 18 (1), 127-140.